

Joan-Daniel Bezsonoff,
premi Casero.

amb *Rocs* el 2000, autor tardà de progressió constant, el panorama literari no ha consagrat cap autor inèdit. El jurat va palesar la seva satisfacció pel fet que plomes madures

concorrin al certamen i per la gran qualitat dels treballs. Fins i tot va recomanar la publicació d'una tercera novel·la. El canvi d'interessos palesa la dificultat de trobar noves veus i la necessitat editorial de publicar. El quart de segle de la Llibreria 22 de Girona, pulmó cultural de la ciutat, s'ha celebrat amb un seguit d'actes culturals, com recitacions de poesia i espectacles de música i dansa. En qualsevol cas, el nou Casero segueix sent un dels premis literaris capdavanters de les nostres comarques.

Moisés de Pablo

Història de l'educació i renovació pedagògica

Els dies 13, 14 i 15 de novembre del 2003 es van celebrar a Figueres les XVI Jornades d'Història de l'Educació als Països Catalans, que portaven per títol «La renovació pedagògica».

Aquestes jornades, organitzades per la Societat Catalana d'Història de l'Educació, serveixen per intercanviar experiències i treballs vinculats amb la història de l'educació, ja siguin de l'àmbit formal com del no formal. En aquest sentit s'han aportat 37 comunicacions d'experiències educatives ubicades arreu dels Països Catalans, agrupades en

tres grans blocs temàtics. Un primer bloc portava per títol «Experiències i mestres renovadors del segle XX i escoles i mestres renovadors a l'Alt Empordà», el segon es titulava «La renovació pedagògica en l'educació no formal i el joc», i el darrer, «Experiències renovadores en l'època democràtica». Aquestes agrupacions de les

La renovació pedagògica

HE

XVI JORNADES
D'HISTÒRIA DE
L'EDUCACIÓ
ALS PAÏSOS CATALANS

**Figueres,
12, 13 i 14 de novembre
de 2003**

comunicacions es presentaven a través d'uns relators que havien fet una lectura prèvia amb la finalitat de treure els punts més importants i que després servissin per endegar un debat posterior. Cal dir que aquesta nova manera de presentar les comunicacions va permetre agilitar molt el procés de debat, en contra del sistema tradicional on cada autor fa la seva exposició.

També cal destacar l'èxit de les dues taules rodones que es feren, sota els títols de «Renovació pedagògica en l'àmbit no formal a la segona meitat del segle XX» i «Renovació pedagògica a la segona

meitat del segle XX a Galícia, País Basc i Castella» i amb la participació de professors universitaris dels Països Catalans i d'altres universitats.

També hem de parlar de les dues conferències fetes en el marc de les jornades. La primera, que inaugurarà els actes, va anar a càrrec de Joan Pere Le Bihan, director de les escoles La Bressola; sota el títol «El creixement de les escoles catalanes a la Catalunya Nord» ens va explicar la interessant evolució que han sofert aquestes escoles catalanes des del seu naixement fins al seu estat actual. La conferència de clausura, a càrrec de Jürgen Helmchen, professor de la

Facultat de Ciències de l'Educació de Munster, es titulava «Quelle Europe? Quelle histoire? Quelle université?»; molt interessant i suggestiva, tractava sobre el procés de transformació i homologació de titulacions que està vivint tota la comunitat universitària europea.

Però no tot fou feina seriosa. Com ja se sap, unes jornades en què l'organització no prevegi una part lúdica que faciliti la coneixença del territori i de les persones que hi participen no tenen sentit. En aquest aspecte, l'organització ho va preparar molt bé: tots els participants vàrem poder gaudir de visites al Museu del Joguet de Figueres i al Museu Dalí, es va fer una sortida a visitar les escoles de Boadella i de Pau (totes dues rurals), es féu una visita al Parc Natural dels Aiguamolls i a l'Albera... I per acabar-ho d'adobar, va preparar un magnífic sopar musical amb corrandes, nyacres i altres cançons tradicionals amb la companyia del romancer Jaume Arnella. En definitiva, tots els actes foren molt gratificants per als participants i ens han servit per veure que des de la història també podem construir el present.

David de la Higuera

L'ètica i l'estètica del paisatge

Pai-sat-ge. Aquesta ha estat, sens dubte, la paraula. El mot que més s'ha escoltat durant els dies 13, 14 i 15 de novembre del 2003 al Casal Marià d'Olot, en el marc del primer seminari internacional sobre paisatge, dirigit per Joan Nogué, catedràtic de geografia humana de la UdG, i organitzat per la Universitat Internacional Méndez Pelayo-Centre Ernest Lluch de Barcelona, amb la col·laboració de la Fundació d'Estudis Superiors d'Olot (FES).

S'ha celebrat a Olot no pas per casualitat. A la comarca de la Garrotxa, privilegiada en paisatge, es gaudeix d'una llarga tradició vinculada a aquest concepte, arran de la coneguda Escola de Paisatge d'Olot, impulsada, entre d'altres, pels germans Vayreda i Josep Berga i Boix.

Allò que ha convertit aquest seminari en excepcional i diferent de molts d'altres ha estat l'encertada combinació d'internacionalitat i d'interdisciplinarietat i, sobretot, la gran qualitat dels ponents, procedents de diversos països europeus.

Tal i com s'havia plantejat aquest primer seminari —del qual se'n celebrarà una segona edició l'any vinent—, s'ha aconseguit amb escreix allò que els organitzadors pretenien: convertir Olot, per uns dies, en la capital europea del paisatge, tot discutint de forma oberta, integradora, innovadora —i a voltes acalorada— sobre l'ètica i l'estètica del paisatge, el tema central de l'edició d'enguany.

Han estat un total de catorze ponències que ens han aportat, des de diferents disciplines i països, coneixements que transcorren i es trenquen en la infinitat juxtaposada de l'espai, el temps i la ment. Filosofia, art, arquitectura, urbanisme, geografia, literatura, pintura, estètica, fotografia i d'altres àmbits del coneixement han coincidit, en aquest seminari, a ressaltar la transculturització del concepte de paisatge i les múltiples i diverses lectures que els humans en podem fer, i n'hem fet. No és fàcil comprendre —i el seminari hi ha ajudat— que, a més dels paisatges externs, hi ha un munt de paisatges interns, amb les corresponents derivacions ètiques i estètiques que això implica.

Rosa Cerarols

